ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 15ης Δεκεμβρίου 2009*

Στην υπόθεση C-387/05,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε στις 21 Οκτωβρίου 2005,

**Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από τους G. Wilms, L. Visaggio και τη C. Cattabriga, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

**Ιταλικής Δημοκρατίας,** εκπροσωπούμενης από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον G. De Bellis, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

υποστηριζόμενης από

το **Βασίλειο της Δανίας,** εκπροσωπούμενο από τον J. Bering Liisberg,

την **Ελληνική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τις Ε.-Μ. Μαμούνα και Α. Σαμώνη-Ράντου καθώς και από τον Κ. Μπόσκοβιτς, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

την **Πορτογαλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τη C. Guerra Santos, τον L. Inez Fernandes και τον J. Gomes,

τη **Δημοκρατία της Φινλανδίας,** εκπροσωπούμενη από την A. Guimaraes-Purokoski,

παρεμβαίνοντα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits και C. Toader, προέδρους τμήματος, C. W. A. Timmermans, A. Borg Barthet (εισηγητή), M. Ilešič, J. Malenovský και U. Lõhmus, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Νοεμβρίου 2008,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Φεβρουαρίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, απαλλάσσοντας μονομερώς από εισαγωγικούς δασμούς υλικό προοριζόμενο τόσο για πολιτικούς όσο και για στρατιωτικούς σκοπούς την περίοδο από την 1η Ιανουαρίου 1999 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2002 και αρνούμενη να υπολογίσει και να καταβάλει τους ιδίους πόρους που δεν εισπράχθηκαν λόγω της απαλλαγής αυτής, καθώς και τους τόκους υπερημερίας που οφείλει λόγω της μη έγκαιρης διαθέσεως στην Επιτροπή των εν λόγω ιδίων πόρων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει, αφενός, από το άρθρο 26 ΕΚ, από το άρθρο 20 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: κοινοτικός τελωνειακός κώδικας) και, συνεπακόλουθα, από το Κοινό Δασμολόγιο και, αφετέρου, από τα άρθρα 2, 9, 10 και 17, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 155, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚ) 1355/96 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουλίου 1996 (ΕΕ L 175, σ. 3, στο εξής: κανονισμός 1552/89), καθώς και των ιδίων άρθρων του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 130, σ. 1).

## Το νομικό πλαίσιο

*Η κοινοτική νομοθεσία*

2 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, των αποφάσεων 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ, του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1988, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 185, σ. 24), και 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ, του Συμβουλίου, της 31ης Οκτωβρίου 1994, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 293, σ. 9), προβλέπει:

«Συνιστούν ιδίους πόρους που εγγράφονται στον προϋπολογισμό των Κοινοτήτων τα έσοδα που προέρχονται από:

[…]

β) τους δασμούς του κοινού δασμολογίου και τους λοιπούς δασμούς που θεσπίζονται ή θα θεσπιστούν από τα όργανα των Κοινοτήτων επί των συναλλαγών με χώρες μη μέλη και από τους δασμούς που επιβάλλονται στα προϊόντα τα οποία υπάγονται στη Συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα

[…]».

3 Το άρθρο 20 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα ορίζει:

«1. Οι δασμοί που καθίστανται απαιτητοί σε περίπτωση γένεσης τελωνειακής οφειλής βασίζονται στο δασμολόγιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

[…]

3. Το δασμολόγιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων περιλαμβάνει:

α) τη συνδυασμένη ονοματολογία των εμπορευμάτων

[…]

γ) τους συντελεστές και τα άλλα στοιχεία είσπραξης που κανονικά εφαρμόζονται στα εμπορεύματα που καλύπτονται από τη συνδυασμένη ονοματολογία όσον αφορά:

— τους δασμούς

[…]

δ) τα προτιμησιακά δασμολογικά μέτρα που αποφασίζονται μονομερώς από την Κοινότητα υπέρ ορισμένων χωρών, ομάδων χωρών ή εδαφών·

ε) τα προτιμησιακά δασμολογικά μέτρα που αποφασίζονται μονομερώς από την Κοινότητα υπέρ ορισμένων χωρών, ομάδων χωρών ή εδαφών·

στ) τα αυτόνομα μέτρα αναστολής που προβλέπουν μειώσεις ή απαλλαγές από τους εισαγωγικούς δασμούς που επιβάλλονται σε ορισμένα εμπορεύματα·

ζ) τα άλλα δασμολογικά μέτρα που προβλέπονται από άλλες κοινοτικές ρυθμίσεις.

[…]»

4 Το άρθρο 217, παράγραφος 1, του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα ορίζει:

«Κάθε ποσό των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που προκύπτει από τελωνειακή οφειλή, που στο εξής καλείται "ποσό των δασμών", υπολογίζεται από τις τελωνειακές αρχές μόλις αυτές διαθέτουν τα απαραίτητα στοιχεία και εγγράφεται από τις εν λόγω αρχές στα λογιστικά βιβλία ή σε οποιοδήποτε άλλο υπόθεμα επέχει θέση βιβλίων (βεβαίωση).

[…]»

5 Στο πλαίσιο της αποδόσεως στην Επιτροπή των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε τον κανονισμό 1552/89, που είχε εφαρμογή κατά την υπό εξέταση περίοδο στην υπό κρίση υπόθεση μέχρι τις 30 Μαΐου 2000. Ο κανονισμός αυτός αντικαταστάθηκε από 31ης Μαΐου 2000 από τον κανονισμό 1150/2000 που κωδικοποιεί τον κανονισμό 1552/89 χωρίς να τροποποιεί το περιεχόμενό του.

6 Το άρθρο 2 του κανονισμού 1552/89 προβλέπει:

«1. Για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, η απαίτηση των Κοινοτήτων επί των ιδίων πόρων που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ θεωρείται βεβαιωθείσα άπαξ και πληρούνται οι όροι που προβλέπονται από την τελωνειακή νομοθεσία όσον αφορά τη λογιστική καταχώρηση του ποσού και την ανακοίνωσή του στον οφειλέτη.

1α. Η ημερομηνία που λαμβάνεται υπόψη για τη βεβαίωση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 είναι η ημερομηνία λογιστικής καταχώρησης που προβλέπεται από την τελωνειακή νομοθεσία.

[…]»

7 Το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει:

«Σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 10, το ποσό των ιδίων πόρων πιστώνεται από κάθε κράτος μέλος στο λογαριασμό που έχει ανοιχθεί για το σκοπό αυτό στο όνομα της Επιτροπής στο Δημόσιο Ταμείο του ή στον οργανισμό που έχει ορίσει.

Δεν καταβάλλονται έξοδα για το λογαριασμό αυτό.»

8 Σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού:

«Αφού αφαιρεθεί το 10 % του ποσού των ιδίων πόρων για έξοδα είσπραξης σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ, η εγγραφή των ιδίων πόρων που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, της απόφασης αυτής διενεργείται το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου βεβαιώθηκε η απαίτηση βάσει του άρθρου 2 του παρόντος κανονισμού.

[…]»

9 Το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89 ορίζει:

«Τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε τα ποσά που αντιστοιχούν στα βεβαιωθέντα, σύμφωνα με το άρθρο 2, έσοδα να αποδίδονται στην Επιτροπή κατά τους όρους που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό.»

10 Σύμφωνα με το άρθρο 22 του κανονισμού 1150/2000:

«Ο κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 καταργείται.

Οι αναφορές στον κανονισμό θεωρούνται ότι γίνονται στον παρόντα κανονισμό και διαβάζονται σύμφωνα με τον πίνακα αντιστοιχίας που εμφαίνεται στο παράρτημα, μέρος Α.»

11 Έτσι, εκτός από το γεγονός ότι οι κανονισμοί 1552/89 και 1150/2000 παραπέμπουν ιδίως στην απόφαση 88/376 ο πρώτος και στην απόφαση 94/728 ο δεύτερος, τα άρθρα 2 και 9 έως 11 των κανονισμών αυτών είναι κατ' ουσίαν όμοια.

12 Το ποσοστό του 10 % που αναφέρεται στο άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1150/2000 αυξήθηκε σε 25 % με την απόφαση 2000/597/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 253, σ. 42).

13 Η αιτιολογική σκέψη 1 της απόφασης αυτής ορίζει:

«Σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου που συνήλθε στο Βερολίνο στις 24 και 25 Μαρτίου 1999, προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι το σύστημα ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων πρέπει να είναι δίκαιο, διαφανές, αποτελεσματικό και απλό και να βασίζεται σε κριτήρια που να εκφράζουν όσο το δυνατόν καλύτερα την ικανότητα συνεισφοράς κάθε κράτους μέλους.»

14 Ο κανονισμός (ΕΚ) 150/2003 του Συμβουλίου, της 21ης Ιανουαρίου 2003, σχετικά με την αναστολή δασμών που επιβάλλονται στις εισαγωγές ορισμένων όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού (ΕΕ L 25, σ. 1), που εκδόθηκε βάσει του άρθρου 26 ΕΚ, ορίζει με την πέμπτη αιτιολογική σκέψη:

«Προκειμένου να ληφθεί υπόψη η προστασία του στρατιωτικού απορρήτου των κρατών μελών, είναι ανάγκη να καταρτισθούν συγκεκριμένες διοικητικές διαδικασίες για την παροχή του ωφελήματος της αναστολής των δασμών. Μια δήλωση της αρμόδιας αρχής του κράτους μέλους, για τις ένοπλες δυνάμεις του οποίου προορίζονται τα όπλα ή ο στρατιωτικός εξοπλισμός, η οποία θα μπορούσε επίσης να χρησιμεύσει ως τελωνειακή διασάφηση που απαιτεί ο τελωνειακός κώδικας, θα αποτελεί τη δέουσα εγγύηση ότι οι όροι αυτοί έχουν εκπληρωθεί. Η διασάφηση θα πρέπει να υποβάλλεται υπό τη μορφή πιστοποιητικού. Θα πρέπει να ορισθεί ο τύπος των εν λόγω πιστοποιητικών και να προβλεφθεί επίσης η χρήση τεχνικών επεξεργασίας δεδομένων για τη διασάφηση.»

15 Το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού προβλέπει:

«Ο παρών κανονισμός καθορίζει τους όρους για την αυτόνομη αναστολή των εισαγωγικών δασμών επί ορισμένων όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού, που εισάγονται από τρίτες χώρες από τις αρχές που είναι αρμόδιες για τη στρατιωτική άμυνα των κρατών μελών ή για λογαριασμό των εν λόγω αρχών.»

16 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ορίζει:

«Παρά την παράγραφο 1, για λόγους στρατιωτικού απορρήτου, το πιστοποιητικό και τα εισαγόμενα εμπορεύματα μπορούν να προσκομίζονται σε άλλες αρχές τις οποίες ορίζει προς τούτο το κράτος μέλος εισαγωγής. Στις περιπτώσεις αυτές, η αρμόδια αρχή η οποία εκδίδει το πιστοποιητικό, αποστέλλει στις τελωνειακές αρχές του κράτους μέλους αυτού πριν από την 31η Ιανουαρίου και την 31η Ιουλίου εκάστου έτους συνοπτική έκθεση σχετικά με τις εισαγωγές αυτές. Η έκθεση καλύπτει περίοδο έξι μηνών αμέσως πριν από τον μήνα κατά τον οποίο υποβάλλεται η έκθεση και περιλαμβάνει τον αριθμό και την ημερομηνία έκδοσης των πιστοποιητικών, την ημερομηνία εισαγωγής και τη συνολική αξία και το μεικτό βάρος των προϊόντων που εισήχθησαν δυνάμει των πιστοποιητικών αυτών.»

17 Σύμφωνα με το άρθρο του 8, ο κανονισμός 150/2003 εφαρμόζεται από την 1η Ιανουαρίου 2003.

**Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία**

18 Η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, εκδίδοντας, μεταξύ άλλων, στις 25 Ιουλίου 1985, αιτιολογημένη γνώμη με την οποία προέβαλε παράβαση του άρθρου 28 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 26 ΕΚ) και της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας όσον αφορά την εισαγωγή εξοπλισμού μη προοριζόμενου ειδικώς για στρατιωτικούς σκοπούς. Η διαδικασία αυτή ανεστάλη στη συνέχεια.

19 Ελλείψει συμφωνίας επί της προτάσεως κανονισμού (ΕΟΚ) του Συμβουλίου σχετικά με την προσωρινή αναστολή των δασμών επί ορισμένων όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού (ΕΕ 1988, C 265, σ. 9), η Επιτροπή αποφάσισε στη συνέχεια να επαναλάβει την εν λόγω διαδικασία. Απηύθυνε προς την Ιταλική Δημοκρατία το από 31 Ιανουαρίου

2002 έγγραφο οχλήσεως καλώντας την να της διαβιβάσει τις παρατηρήσεις της σχετικά με την παράβαση του άρθρου 26 ΕΚ και της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας.

20 Την ίδια ημερομηνία, η Επιτροπή απέστειλε προς την Ιταλική Δημοκρατία και δεύτερο έγγραφο οχλήσεως, το οποίο αφορούσε ειδικότερα τις οικονομικές επιπτώσεις της εν λόγω παράβασης. Κάλεσε το εν λόγω κράτος μέλος να υπολογίσει το ποσό των ιδίων πόρων που δεν είχαν καταβληθεί προς την Κοινότητα για τις χρήσεις από 1ης Ιανουαρίου 1999 και μετά, να θέσει τους πόρους αυτούς στη διάθεσή της και να καταβάλει τους οφειλόμενους τόκους υπερημερίας κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 1150/2000.

21 Η Ιταλική Δημοκρατία δεν απάντησε σε κανένα από τα δύο αυτά έγγραφα.

22 Ο κανονισμός 150/2003 άρχισε να ισχύει από την 1η Ιανουαρίου 2003.

23 Με έγγραφο της 24ης Μαρτίου 2003, η Επιτροπή επανέλαβε το αρχικό αίτημά της για τις εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν πριν από την 1η Ιανουαρίου 2003, δεδομένου ότι η περίοδος μετά την ημερομηνία αυτή καλυπτόταν από τον εν λόγω κανονισμό. Η Ιταλική Δημοκρατία δεν απάντησε ούτε στο έγγραφο αυτό.

24 Η Επιτροπή αποφάσισε, ως εκ τούτου, να απευθύνει προς την Ιταλική Δημοκρατία αιτιολογημένη γνώμη με έγγραφο της 11ης Ιουλίου 2003, καλώντας την να λάβει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς τη γνώμη αυτή εντός προθεσμίας δύο μηνών από τη λήψη της.

25 Η Ιταλική Δημοκρατία απάντησε στην αιτιολογημένη γνώμη με έγγραφο της 26ης Φεβρουαρίου 2004, με το οποίο επικαλέσθηκε το άρθρο 296, παράγραφος 1,

στοιχείο β', ΕΚ για να δικαιολογήσει την απαλλαγή από τους δασμούς που είχε εφαρμόσει μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2002. Η Ιταλική Δημοκρατία υπογραμμίζει προς τούτο ότι ο κανονισμός 150/2003 αναγνώρισε ότι οι εισαγωγές υλικού μη προοριζόμενου ειδικώς για στρατιωτικούς σκοπούς σχετίζονται με το συμφέρον ασφαλείας των κρατών μελών αναστέλλοντας, με το άρθρο 2, παράγραφος 2, την επιβολή δασμών σε αυτό το είδος υλικού.

26 Κατόπιν των παρασχεθέντων από την Ιταλική Δημοκρατία στοιχείων, η Επιτροπή, θεωρώντας ότι το κράτος μέλος αυτό δεν συμμορφώθηκε προς την αιτιολογημένη γνώμη, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

27 Με διάταξη της 5ης Μαΐου 2006, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση του Βασιλείου της Δανίας, της Ελληνικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Πορτογαλίας και της Δημοκρατίας της Φινλανδίας υπέρ της Ιταλικής Δημοκρατίας.

**Επί της προσφυγής**

*Επί του παραδεκτού*

28 Η Ιταλική Δημοκρατία προβάλλει ότι, με την αιτιολογημένη γνώμη, η Επιτροπή δεν απαίτησε, όσον αφορά την απαλλαγή από δασμούς των εισαγωγών προϊόντων που δεν προορίζονται ειδικά για στρατιωτικούς σκοπούς, να αποδειχθεί η μη μεταβολή των συνθηκών ανταγωνισμού στην αγορά, ενώ, με την προσφυγή της, απαιτεί να αποδειχθεί το γεγονός αυτό.

29 Επιβάλλεται ωστόσο η διαπίστωση ότι οι αιτιάσεις που προέβαλε η Επιτροπή με την αιτιολογημένη γνώμη της και με την προσφυγή της είναι οι ίδιες. Ως προς τον ισχυρισμό της Επιτροπής σχετικά με τη μη ύπαρξη απόδειξης όσον αφορά τη μη

μεταβολή των συνθηκών ανταγωνισμού στην αγορά για τα προαναφερθέντα προϊόντα, ο ισχυρισμός αυτός είχε ως μοναδικό στόχο να αποκλειστεί η δικαιολόγηση την οποία αντλεί η Ιταλική Δημοκρατία από το άρθρο 296, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, ΕΚ και συνεπώς δεν αποτελεί νέα αιτίαση. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το καθού κράτος μέλος.

*Επί της προσφυγής*

Επιχειρήματα των διαδίκων

30 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η Ιταλική Δημοκρατία εσφαλμένως στηρίζεται στο άρθρο 296 ΕΚ για να αρνηθεί την πληρωμή των δασμών που αντιστοιχούν στις οικείες εισαγωγές, δεδομένου ότι η είσπραξή τους δεν απειλεί τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του κράτους μέλους αυτού.

31 Η Επιτροπή θεωρεί ότι τα μέτρα που θεσπίζουν απαλλαγές ή εξαιρέσεις, όπως το άρθρο ΕΚ 296, πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικώς. Έτσι, το οικείο κράτος μέλος που υποστηρίζει την εφαρμογή του άρθρου αυτού πρέπει να αποδείξει ότι πληροί όλες τις προβλεπόμενες στο εν λόγω άρθρο προϋποθέσεις όταν προτίθεται να παρεκκλίνει από το άρθρο 20 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, στο οποίο περιλαμβάνεται η γενική αρχή της επιβολής δασμών, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 26 ΕΚ.

32 Η Επιτροπή υποστηρίζει, επομένως, ότι η Ιταλική Δημοκρατία φέρει το βάρος να προσκομίσει συγκεκριμένη και εμπεριστατωμένη απόδειξη για το ότι η επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση καταβολή των δασμών εισαγωγής απειλεί τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του κράτους μέλους αυτού.

33 Συγκεκριμένα, μέτρα τα οποία στερούν από την Κοινότητα πόρους που έπρεπε να καταβληθούν ως ίδιοι πόροι για να διατεθούν από το κράτος μέλος στη γενική χρηματοδότηση των στρατιωτικών δαπανών δεν μπορούν, τουλάχιστον όχι χωρίς συμπληρωματική αιτιολόγηση, να θεωρηθούν αναγκαία για την προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας των κρατών μελών.

34 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο κανονισμός 150/2003 εφαρμόζεται από την 1η Ιανουαρίου 2003 και δεν έχει αναδρομική ισχύ. Εξάλλου, νομική βάση του κανονισμού αυτού αποτελεί το άρθρο 26 ΕΚ σχετικά με τη θέσπιση δασμών και όχι το άρθρο 296 ΕΚ, το οποίο, ακόμη και στο πλαίσιο της νέας ρύθμισης, δεν μπορεί να στηρίξει την αναστολή των δασμών που προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός.

35 Εξάλλου, όσον αφορά τον εξοπλισμό που δεν προορίζεται ειδικά για στρατιωτικούς σκοπούς, το άρθρο 296 παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ ορίζει μία πρόσθετη προϋπόθεση που πρέπει να πληρούται για να μπορέσει το κράτος μέλος να εξαιρεθεί από την υποχρέωση που επιβάλλει η Συνθήκη, η προϋπόθεση δε αυτή είναι το εθνικό μέτρο να μην μπορεί να αλλοιώσει τους όρους του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς. Εν προκειμένω, δεν προσκομίσθηκε κανένα στοιχείο από το οποίο να αποδεικνύεται ότι πληρούται η προϋπόθεση αυτή.

36 Η Επιτροπή επισημαίνει, συναφώς, ότι η επίδικη μη καταβολή των δασμών από την Ιταλική Δημοκρατία δημιουργεί ανισότητα μεταξύ των κρατών μελών σε σχέση με τις αντίστοιχες συνεισφορές τους στον κοινοτικό προϋπολογισμό. Συγκεκριμένα, η μη καταβολή έχει ως αποτέλεσμα τη μείωση των παραδοσιακών κοινοτικών ιδίων πόρων, η οποία μπορεί να αντισταθμιστεί μόνο με αύξηση των εισφορών από την πηγή την καλούμενη ακαθάριστο εθνικό προϊόν, «ΑΕΠ», οι οποίες βαρύνουν όλα τα κράτη μέλη.

37 Όσον αφορά την απόδειξη για το ότι η απαλλαγή από τους επίμαχους δασμούς είναι αναγκαία για την προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας του οικείου κράτους μέλους, η Ιταλική Δημοκρατία θεωρεί ότι η απόδειξη αυτή περιττεύει μετά την έκδοση του κανονισμού 150/2003, με τον οποίο ο κοινοτικός νομοθέτης αποδέχθηκε το γεγονός αυτό.

38 Η Ιταλική Δημοκρατία αμφισβητεί την άποψη της Επιτροπής σύμφωνα με την οποία, δυνάμει του άρθρου 26 ΕΚ, μόνον το Συμβούλιο είναι αρμόδιο να αποφασίσει για την τυχόν απαλλαγή ή αναστολή των δασμών που επιβάλλονται σε συγκεκριμένο εμπόρευμα και ότι, επομένως, απαλλαγή που έχει αποφασιστεί σε εθνικό επίπεδο συνιστά μη νόμιμη εξαίρεση από τη διάταξη αυτή.

39 Η Ιταλική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι, με την έκδοση του κανονισμού 150/2003, ο κοινοτικός νομοθέτης θεώρησε ότι η απαλλαγή από τους δασμούς θα συντελούσε στην καλύτερη προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας των κρατών μελών. Κατά την Ιταλική Δημοκρατία, τούτο αποδεικνύει ότι οι προϋποθέσεις που τίθενται με το άρθρο 296, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ πληρούνται, μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2002, όσον αφορά την μονομερώς εκ μέρους της εφαρμοσθείσα απαλλαγή.

40 Δεδομένου ότι ο κανονισμός 150/2003 δέχθηκε τη σχέση που υπάρχει μεταξύ της μη είσπραξης των δασμών και της προστασίας των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας των κρατών μελών, η Ιταλική Δημοκρατία δεν κατανοεί γιατί θα πρέπει να προσκομιστούν και άλλα αποδεικτικά στοιχεία για να αποδειχθεί η απειλή που συνιστά η είσπραξη των δασμών αυτών για τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας της.

41 Η Ιταλική Δημοκρατία ισχυρίζεται τέλος, επικουρικώς, ότι το αίτημα της Επιτροπής για καταβολή των ιδίων πόρων των οποίων η πληρωμή αποφεύχθηκε μέσω της απαλλαγής από τους επίμαχους στην υπό κρίση υπόθεση δασμούς πρέπει να απορριφθεί, τουλάχιστον όσον αφορά την περίοδο πριν την παραλαβή του συμπληρωματικού εγγράφου οχλήσεως της 31ης Ιανουαρίου 2002. Προβάλλει ότι, δεδομένης της αδράνειας της Επιτροπής κατά τη μακρά περίοδο μεταξύ της κοινοποιήσεως της αιτιολογημένης γνώμης της 25ης Ιουλίου 1985 και της αποστολής του συμπληρωματικού εγγράφου οχλήσεως της 31ης Ιανουαρίου 2002, υπέθεσε ότι το εν λόγω όργανο είχε σιωπηρώς αποδεχθεί την απαλλαγή. Πρέπει, επομένως, βάσει των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου, να περιοριστεί η υποχρέωση επιστροφής των επίμαχων ιδίων πόρων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

42 Ο κοινοτικός τελωνειακός κώδικας προβλέπει είσπραξη δασμών επί της εισαγωγής προϊόντων για στρατιωτική χρήση, όπως τα επίδικα, από τρίτες χώρες. Καμία διάταξη της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας δεν προέβλεπε κατά την περίοδο των επίδικων εισαγωγών, δηλαδή από την 1η Ιανουαρίου 1999 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2002, ειδική απαλλαγή από τους δασμούς για την εισαγωγή αυτού του είδους προϊόντων. Επομένως, δεν υπήρχε επίσης, για την περίοδο αυτή, ρητή απαλλαγή από την υποχρέωση καταβολής στις αρμόδιες αρχές των οφειλομένων δασμών και των ενδεχόμενων τόκων υπερημερίας.

43 Εξάλλου, από το γεγονός ότι ο κανονισμός 150/2003 προέβλεψε την αναστολή δασμών στις εισαγωγές ορισμένων όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού από 1ης Ιανουαρίου 2003 συνάγεται ότι ο κοινοτικός νομοθέτης εξέλαβε ως δεδομένο ότι η υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών υφίστατο πριν από την ημερομηνία αυτή.

44 Η Ιταλική Δημοκρατία ουδέποτε αρνήθηκε την ύπαρξη των επίμαχων εισαγωγών κατά την υπό εξέταση περίοδο. Περιορίστηκε να αμφισβητήσει το δικαίωμα της Κοινότητας επί των εν λόγω ιδίων πόρων, ενώ παράλληλα υποστήριξε ότι, δυνάμει του άρθρου ΕΚ 296, η υποχρέωση καταβολής δασμών επί του εισαγόμενου από τρίτες χώρες εξοπλισμού θα έβλαπτε σοβαρά ουσιώδη συμφέροντά της σε θέματα ασφάλειας.

45 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μολονότι εναπόκειται στα κράτη μέλη να θεσπίσουν τα κατάλληλα μέτρα για την προάσπιση της εσωτερικής και εξωτερικής τους ασφάλειας, ωστόσο αυτό δεν σημαίνει ότι τα μέτρα αυτά διαφεύγουν πλήρως της εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 26ης Οκτωβρίου 1999, C-273/97, Sirdar, Συλλογή 1999, σ. I-7403, σκέψη 15, και της 11ης Ιανουαρίου 2000, C-285/98, Kreil, Συλλογή 2000, σ. I-69, σκέψη 15). Συγκεκριμένα, όπως έχει

αποφανθεί το Δικαστήριο, η Συνθήκη προβλέπει τη δυνατότητα παρεκκλίσεων σε περίπτωση καταστάσεων ικανών να απειλήσουν τη δημόσια ασφάλεια, μεταξύ άλλων, στα άρθρα 30 ΕΚ, 39 ΕΚ, 46 ΕΚ, 58 ΕΚ, 64 ΕΚ, 296 ΕΚ και 297 ΕΚ, τα οποία αφορούν εξαιρετικές και σαφώς προσδιορισμένες περιπτώσεις. Δεν μπορεί να συναχθεί από τα άρθρα αυτά η ύπαρξη γενικής και εγγενούς στη Συνθήκη επιφυλάξεως που εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου όλα τα μέτρα που λαμβάνονται για τη δημόσια ασφάλεια. Η αναγνώριση της ύπαρξης γενικής επιφύλαξης, εκτός των συγκεκριμένων προϋποθέσεων που θέτουν οι διατάξεις της Συνθήκης, θα μπορούσε να θίξει τον δεσμευτικό χαρακτήρα και την ομοιόμορφη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου (βλ. απόφαση της 11ης Μαρτίου 2003, C-186/01, Dory, Συλλογή 2003, σ. I-2479, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

46 Εξάλλου, οι εξαιρέσεις που προβλέπονται στα άρθρα 296 ΕΚ και 297 ΕΚ πρέπει, όπως κατά πάγια νομολογία ισχύει για τις εξαιρέσεις από τις θεμελιώδεις ελευθερίες (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 31ης Ιανουαρίου 2006, C-503/03, Επιτροπή κατά Ισπανίας, Συλλογή 2006, σ. I-1097, σκέψη 45, της 18ης Ιουλίου 2007, C-490/04, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2007, σ. I-6095, σκέψη 86, και της 11ης Σεπτεμβρίου 2008, C-141/07, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2008, σ. I-6935, σκέψη 50) να ερμηνεύονται συσταλτικώς.

47 Όσον αφορά, ειδικότερα, το άρθρο 296 ΕΚ, πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι το άρθρο αυτό παραθέτει τα μέτρα που μπορεί να κρίνει αναγκαία το κράτος μέλος για την προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας του ή τις πληροφορίες τη δημοσιοποίηση των οποίων θεωρεί αντίθετη προς τα συμφέροντα αυτά, τούτο δεν μπορεί, ωστόσο, να ερμηνεύεται κατά τρόπο παρέχοντα στα κράτη μέλη τη διακριτική ευχέρεια να παρεκκλίνουν από τις διατάξεις της Συνθήκης απλώς με αόριστη επίκληση των εν λόγω συμφερόντων.

48 Εξάλλου, στον τομέα του φόρου προστιθέμενης αξίας, το Δικαστήριο αναγνώρισε, με την απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 1999, C-414/97, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 1999, σ. I-5585), την ύπαρξη παράβασης για τον λόγο ότι το Βασίλειο της

Ισπανίας δεν απέδειξε ότι η απαλλαγή από τον φόρο επί των εισαγωγών και των προμηθειών όπλων, πυρομαχικών και εξοπλισμού αποκλειστικά για στρατιωτική χρήση, απαλλαγή που προβλέπεται από την ισπανική νομοθεσία, ήταν δικαιολογημένη, βάσει του άρθρου 296, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ, από την ανάγκη προστασίας των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας του κράτους μέλους αυτού.

49 Κατά συνέπεια, εναπόκειται στο κράτος μέλος που επικαλείται το άρθρο 296 ΕΚ να αποδείξει την ανάγκη να γίνει χρήση της προβλεπόμενης από το άρθρο αυτό απαλλαγής προκειμένου να προστατευθούν τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του.

50 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η επίκληση από κράτος μέλος της ανατίμησης του στρατιωτικού εξοπλισμού λόγω της επιβολής δασμών στις εισαγωγές του εν λόγω υλικού από τρίτες χώρες προκειμένου το κράτος μέλος αυτό να αποφύγει, σε βάρος άλλων κρατών μελών τα οποία εισπράττουν και καταβάλλουν δασμούς για τις εισαγωγές αυτές, τις υποχρεώσεις που του επιβάλλει η αλληλέγγυα συνεισφορά στον κοινοτικό προϋπολογισμό.

51 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι με τις κοινοτικές τελωνειακές διαδικασίες δεν εξασφαλίζεται η ασφάλεια της Ιταλικής Δημοκρατίας, λαμβανομένων υπόψη των απαιτήσεων εμπιστευτικότητας που περιλαμβάνονται στις συμφωνίες με τα κράτη εξαγωγής, πρέπει να τονιστεί, όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή, ότι η εφαρμογή της κοινοτικής τελωνειακής διαδικασίας ανατίθεται σε υπαλλήλους, κοινοτικούς και εθνικούς, οι οποίοι υπέχουν, κατά περίπτωση, όταν επεξεργάζονται ευαίσθητα δεδομένα, υποχρέωση τήρησης εμπιστευτικότητας, δυνάμενη να προστατεύσει τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας των κρατών μελών.

52 Εξάλλου, οι δηλώσεις που πρέπει να συμπληρώνουν και να υποβάλλουν στην Επιτροπή τα κράτη μέλη σε τακτά χρονικά διαστήματα δεν είναι τέτοιας ακρίβειας

ώστε να τίθενται σε κίνδυνο τα συμφέροντα των εν λόγω κρατών από πλευράς ασφάλειας ή απορρήτου.

53 Υπό τις συνθήκες αυτές, και σύμφωνα με το άρθρο 10 ΕΚ περί της υποχρεώσεως των κρατών μελών να διευκολύνουν την Επιτροπή στην εκτέλεση της αποστολής της, η οποία συνίσταται στη μέριμνα για την τήρηση της Συνθήκης, οφείλουν επίσης να της παρέχουν τα αναγκαία έγγραφα για τον έλεγχο του νομότυπου της καταβολής των ιδίων πόρων της Κοινότητας. Εντούτοις, η υποχρέωση αυτή δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 168 των προτάσεών του, να αποφασίζουν, κατά περίπτωση και κατ' εξαίρεση, βάσει του άρθρου 296 ΕΚ, να περιορίσουν την πληροφόρηση σε ορισμένα τμήματα ενός εγγράφου ή να την αρνηθούν στο σύνολό της.

54 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η Ιταλική Δημοκρατία δεν απέδειξε ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που είναι απαραίτητες για την εφαρμογή του άρθρου 296 ΕΚ.

55 Οι ανωτέρω σκέψεις σχετικά με τη μη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 296 ΕΚ στο πλαίσιο της εισαγωγής στρατιωτικού υλικού ισχύουν κατά μείζονα λόγο για την εισαγωγή υλικού διττής χρήσεως, πολιτικής και στρατιωτικής, είτε τούτο έχει εισαχθεί αποκλειστικά για στρατιωτικούς σκοπούς είτε όχι.

56 Το αίτημα της Ιταλικής Δημοκρατίας για περιορισμό των αποτελεσμάτων της παρούσας αποφάσεως, όσον αφορά την υποχρέωση καταβολής των ιδίων πόρων που δεν καταβλήθηκαν λόγω της επίμαχης στην παρούσα υπόθεση δασμολογικής απαλλαγής, η οποία πρέπει να απορριφθεί, τουλάχιστον όσον αφορά την περίοδο πριν την παραλαβή του εγγράφου οχλήσεως της 31ης Ιανουαρίου 2002, πρέπει να

τονιστεί ότι το αίτημα αυτό στηρίζεται στη φερόμενη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που δημιούργησε στο κράτος μέλος αυτό η παρατεταμένη αδράνεια της Επιτροπής καθώς και η έκδοση του κανονισμού 150/2003.

57 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι μόνον κατ' εξαίρεση δύναται το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή της σύμφυτης με την κοινοτική έννομη τάξη γενικής αρχής της ασφάλειας δικαίου, να περιορίσει τη δυνατότητα κάθε ενδιαφερόμενου να επικαλεστεί μια ερμηνευθείσα από το Δικαστήριο διάταξη για να θέσει υπό αμφισβήτηση έννομες σχέσεις που δημιουργήθηκαν καλόπιστα (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 23ης Μαΐου 2000, C-104/98, Buchner κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-3625, σκέψη 39).

58 Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο κατέφυγε στη λύση αυτή μόνον οσάκις συνέτρεχαν πολύ ειδικές περιστάσεις, ιδίως όταν υπήρχε κίνδυνος σοβαρών οικονομικών επιπτώσεων οφειλομένων ειδικότερα στον μεγάλο αριθμό των εννόμων σχέσεων που είχαν συσταθεί καλοπίστως βάσει ρυθμίσεως η οποία εθεωρείτο νομίμως ισχύουσα και όταν καθίστατο σαφές ότι οι ιδιώτες και οι εθνικές αρχές είχαν ωθηθεί σε συμπεριφορά μη σύμφωνη προς την κοινοτική νομοθεσία λόγω αντικειμενικής και σοβαρής αβεβαιότητας ως προς το περιεχόμενο των κοινοτικών διατάξεων, αβεβαιότητας στη δημιουργία της οποίας είχε συμβάλει η ίδια η συμπεριφορά άλλων κρατών μελών ή της Επιτροπής (απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2000, C-359/97, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 2000, σ. I-6355, σκέψη 91).

59 Ακόμη και εάν υποτεθεί ότι οι εκδιδόμενες βάσει του άρθρου 226 ΕΚ αποφάσεις έχουν τα ίδια αποτελέσματα με αυτές που εκδίδονται βάσει του άρθρου 234 ΕΚ και ότι, συνεπώς, εκτιμήσεις για την ασφάλεια δικαίου μπορούν να καταστήσουν αναγκαίο τον περιορισμό των διαχρονικών αποτελεσμάτων τους (βλ. αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2007, C-178/05, Επιτροπή κατά Ελλάδας, Συλλογή 2007, σ. I-4185, σκέψη 67 της 12ης Φεβρουαρίου 2009, C-475/07, Επιτροπή κατά Πολωνίας, σκέψη 61, και της 26ης Μαρτίου 2009, C-559/07, Επιτροπή κατά Ελλάδας, σκέψη 78), διαπιστώνεται ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν υπαναχώρησε σε κανένα στάδιο της διαδικασίας από

τη δική της θέση αρχής. Συγκεκριμένα, με τη δήλωσή της που διατυπώθηκε κατά τις σχετικές με τον κανονισμό 150/2003 διαπραγματεύσεις, εξέφρασε τη σταθερή της πρόθεση να μην παραιτηθεί από την είσπραξη των δασμών που έπρεπε να είχαν καταβληθεί για τις περιόδους πριν από την έναρξη ισχύος του εν λόγω κανονισμού και επιφυλάχθηκε του δικαιώματός της να αναλάβει τις κατάλληλες προς τούτο πρωτοβουλίες.

60 Το αίτημα της Ιταλικής Δημοκρατίας που αφορά τον περιορισμό των διαχρονικών αποτελεσμάτων της παρούσας αποφάσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

61 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, απαλλάσσοντας μονομερώς από εισαγωγικούς δασμούς υλικό προοριζόμενο τόσο για πολιτικούς όσο και για στρατιωτικούς σκοπούς για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1999 έως 31 Δεκεμβρίου 2002 και αρνούμενη να υπολογίσει και να καταβάλει στην Επιτροπή τους ιδίους πόρους που δεν εισπράχθηκαν λόγω της απαλλαγής αυτής, καθώς και τους τόκους υπερημερίας που οφείλει λόγω της μη έγκαιρης διαθέσεως στην Επιτροπή των εν λόγω ιδίων πόρων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε, αφενός, από το άρθρο 26 ΕΚ, από το άρθρο 20 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και, συνεπακόλουθα, από το Κοινό Δασμολόγιο και, αφετέρου, από τα άρθρα 2, 9, 10 και 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89, καθώς και από τα ίδια άρθρα του κανονισμού 1150/2000.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

62 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος

διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή υπέβαλε σχετικό αίτημα και η Ιταλική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

63 Σύμφωνα με την παράγραφο 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, το Βασίλειο της Δανίας, η Ελληνική Δημοκρατία, η Δημοκρατία της Πορτογαλίας και η Δημοκρατία της Φινλανδίας, που παρενέβησαν στη δίκη, φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

**1) Η Ιταλική Δημοκρατία, απαλλάσσοντας μονομερώς από εισαγωγικούς δασμούς υλικό προοριζόμενο τόσο για πολιτικούς όσο και για στρατιωτικούς σκοπούς για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1999 έως 31 Δεκεμβρίου 2002 και αρνούμενη να υπολογίσει, να βεβαιώσει και να θέσει στη διάθεση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τους ιδίους πόρους που δεν εισπράχθηκαν λόγω της απαλλαγής αυτής, καθώς και τους τόκους υπερημερίας που οφείλονται λόγω της μη έγκαιρης διαθέσεως στην Επιτροπή των εν λόγω ιδίων πόρων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε, αφενός, από το άρθρο 26 ΕΚ, από το άρθρο 20 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και, συνεπακόλουθα, από το Κοινό Δασμολόγιο και, αφετέρου, από τα άρθρα 2, 9, 10 και 17, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚ) 1355/96 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουλίου 1996, καθώς και των ιδίων άρθρων του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων.**

**2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.**

**3) Το Βασίλειο της Δανίας, η Ελληνική Δημοκρατία, η Δημοκρατία της Πορτογαλίας και η Δημοκρατία της Φινλανδίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.**

(υπογραφές)